

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/17/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204660
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113204660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o 672,88 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2013 č. k. 8C/142/2013-44 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

N a r i a ď u j e súdu prvého stupňa vykonanie opravy zrejmej nesprávnosti v úvodnej časti napadnutého rozsudku spočívajúcej v absencii označenia sudkyne, ktorá vo veci rozhodla.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplataenia majetkovej škody 175 eur a nemajetkovej ujmy 497,88 eur (okrem náhrady trov konania) a II. žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej (o žalobe založenej na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Senica v exekučnom konaní vedenom takýmto súdom pod sp. zn. 7Er/521/2002 s následným vyvodzovaním z toho zodpovednosti štátu) odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1 písm. d/ a ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/ 1. bod, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 a § 19 ods. 1 vety prvej a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom ku dňu rozhodovania o zmene súdneho exekútora (ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“), § 44 ods. 5 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti / Exekučného poriadku/ podľa súdu prvého stupňa v znení platnom a účinnom ku dňu rozhodovania o zmene súdneho exekútora, hoc z obsahu ním citovaného ustanovenia je zřejmé, že okresný súd citoval jeho znenie účinné ku dňu začatia exekučného konania - pozn. odvolacieho súdu) a § 115a ods. 2 a § 156 ods. 3 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); vecne potom tým, že 2. septembra 2010 bol Okresnému súdu Senica doručený návrh na zmenu súdneho exekútora, o ktorom uvedený súd rozhodol až 23. júna 2011, z čoho ale nebolo možné vyvodit' nesprávny úradný postup Okresného súdu Senica, nakoľko E. p. v znení platnom a účinnom v čase začatia exekučného konania neurčoval lehotu na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, a preto nebolo možné akceptovať argumentáciu žalobkyne, že v prejednávanej veci nebola nedodržaná lehota na vydanie rozhodnutia. Žalobkyňa navyše ako oprávnená v exekučnej veci v danej lehote vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora ani nepresadzovala zákonnými možnosťami a nijako sa skoršieho rozhodnutia o jej návrhu nedomáhala. Žalobkyňa neuniesla ani dôkazné bremeno na

preukázanie skutočnej škody a žalobe za tejto situácie nešlo vyhovieť, argumentoval tiež okresný súd, ktorý napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne len paušálnym odkazom na § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovanej, ktorej v konaní trovy nevznikli a ktorá navyše ani ich náhradu nežiadala.

Proti uvedenému rozsudku podala v celom jeho rozsahu včas odvolanie iba žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ďalej že okresný súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a tiež, že neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvého stupňa podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti aj po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, nie je možná. Uplatnením opačného názoru de iure aj de facto došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súdu prvého stupňa tiež vytkla, že vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkovi nevznikol stav právnej neistoty a len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol návrh na znalecké dokazovanie (čím jej znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku a rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave). Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie, pričom súd prvého stupňa svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase). Zodpovednosť štátu podľa uvedenej judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, keď je to najmä štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania celú vec (od rozhodnutia vo veci samej bolo závislým i rozhodnutie o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo o prejednanie /aj/ veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednávanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, nešlo tu o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a potrebu pojednávania si nevynucoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správny, keď súd prvého stupňa v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke.

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasit' s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých okresným súdom dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vysporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Časť námietok, urobených súčasťou odvolania proti rozsudku v prejednávanej veci, nemohla obstáť pre ich absolútnu nepatričnosť a na ďalšiu časť z nich nešlo dosť dobre reagovať pre ich len najvšeobecnejšie možné uplatnenie, pri ktorom síce voči úvahám odvolávajúcej sa žalobkyne zásadne nešlo nič namietat' (a ani s nimi polemizovať), práve prílišná všeobecnosť výhrad a nemožnosť ich

vzťahnutia aj na prípad v tejto konkrétnej veci však bránili konštatovaniu, žeby súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní či tomuto predchádzajúcom postupe naozaj konal v rozpore s požiadavkami na spravodlivé súdne konanie. Nepatričnými boli pritom najmä námietky týkajúce sa údajného nenáležitého použitia novelizovaného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona, kde žalobkyni pre zjavne paušálne uplatnenie rovnakých odvolacích dôvodov ako vo všetkých ostatných tunajšiemu súdu známych druhovo totožných konaniach za účasti rovnakých účastníčok, v ktorých žalobkyňa z prejednávanej veci takmer identickými žalobami aj na ne nadväzujúcimi podaniami bez preháňania zaplavuje súdy (čo sa inak týkalo prakticky celého odvolania) muselo uniknúť, že súd prvého stupňa v tejto veci ustanovením § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z. vôbec neargumentoval (v tejto súv. por. i str. 6 písomného vyhotovenia rozsudku, § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2012 a po takomto čase a tiež čl. I bod 8 a čl. II zákona č. 412/2012 Z. z.). Pokiaľ šlo o ostatné výhrady, namietané úvahy o nevysvetlení názoru, podľa ktorého účastníkom (zrejme exekučného konania, tvoriaceho podklad nárokov uplatňovaných v prejednávanej veci) nevznikol stav právnej neistoty, neboli v prejednávanej veci relevantnými (ako bude uvedené i neskôr) a to isté platilo aj v prípade námietky údajnou nesprávnosťou odmietnutia návrhu na tzv. znalecké dokazovanie (ktoré môže byť namiesto až vtedy, ak nemožno mať pochybnosti o existencii žalobou uplatneného práva, pričom akceptovanie opačného názoru by malo za následok nehospodárne postupy súdov a neúmerné predražovanie súdnych konaní, v ktorých by vykonané dôkazy nemohli na jednoznačnom výsledku konania nič zmeniť). Aj povinnosť (štátov všeobecne i Slovenskej republiky osobitne) garantovať právo účastníkov súdnych konaní na spravodlivé súdne konanie a v jeho rámci tiež právo na rozhodnutie v primeranej lehote tu nepochybne je, žalobkyni však pri zápalistom boji za jej práva zrejme uniklo, že podmienky realizácie takýchto práv na vnútroštátnej úrovni určujú práve zákony a z tých práve ten pre rozhodnutie v prejednávanej veci kľúčový spôsobom podsúvaným odvolateľkou vyložiť nešlo.

Podľa § 44 ods. 5 E. p. v znení účinnom v čase začatia exekučného konania do 31. augusta 2005 ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 44 ods. 7 E. p. v znení účinnom od 1. septembra 2005 do 30. novembra 2006, resp. ods. 8 v znení účinnom od 1. decembra 2006, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 E. p. v znení účinnom od 1. septembra 2005 do 30. novembra 2006, resp. ods. 9 v znení účinnom od 1. decembra 2006 do 31. decembra 2014, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 (v znení účinnom od 1. decembra 2006 do 31. decembra 2014 - odseku 8) zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1 E. p. konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak; keď podľa ods. 2 ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Ak potom v prejednávanej veci niet pochyb o tom, že exekučné konanie, v ktorom malo podľa žalobkyne dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zakladajúcemu nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, začalo 22. apríla 2002, z ostatného z vyššie citovaných ustanovení musí byť každému celkom zjavné práve to, čo správne vyvodil aj súd prvého stupňa a síce, že exekučné konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005. To platí aj pre rozhodovanie o návrhoch na zmenu súdneho exekútora podaných neskôr (v prejednávanej veci 2. septembra 2010), na ktoré sa tak nevzťahuje od 1. septembra 2005 zákonodarcom stanovená povinnosť exekučných súdov o takýchto návrhoch rozhodnúť v lehote 30 dní od ich doručenia. Ak ustanovenie § 44 ods. 5 E. p. v znení účinnom v čase začatia exekučného konania (do 31. augusta 2005)

navyššie predpokladá pred rozhodnutím o návrhu oprávneného na zmenu exekútora aj zabezpečenie si vyjadrenia exekútora k takémuto návrhu (čo napokon Okresný súd Senica v danej exekučnej veci aj učinil), obstaranie takéhoto vyjadrenia (ktorým v čase doručenia mu návrhu na zmenu exekútora obvykle exekučný súd ešte nedisponuje) a i jeho náležité vyhodnotenie si vyžaduje určitý čas a z pohľadu časového aspektu súhrnu takýchto aktivít by lehotu 30 dní nebolo možné považovať za postačujúcu. To je mimo akúkoľvek pochybnosť tiež dôvod, pre ktorý sa zákonodarca jej uzákoneniu v rozhodnom čase vyhol a to, či tak urobil s vedomím možných obštrukcií pri získavaní exekučným súdom požadovaného vyjadrenia, alebo bez takéhoto vedomia, bolo bez právneho významu, rovnako ako to, že zavedenie povinnosti o návrhu na zmenu exekútora rozhodnúť v lehote 30 dní od jeho doručenia podľa úpravy účinnej od 1. septembra 2005 už nie je podmienené zabezpečením si vyjadrenia súdneho exekútora (čím je daná i odlišnosť právnej úpravy v posudzovaných zneniach).

Súd prvého stupňa tak predovšetkým správne posúdil otázku existencie (či presnejšie neexistencie) prvého z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorým je v tomto prípade postup súdu považovateľný za nesprávny úradný postup. Ak už tento atribút chýbal, bezpredmetné bolo zaoberanie sa prípadnou existenciou tých ďalších, pretože by to na bezzákladnosti žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy z takéhoto dôvodu nemohlo nič zmeniť.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania, v ktorom plne úspešná žalovaná proti rozsudku (v časti trov konania) nepodala odvolanie (a tým sa procesného práva na náhradu prípadných jej vzniknutých trov konania vzdala s konečnou platnosťou) a iné rozhodnutie, než nepriznanie náhrady žalovanej tu ani nebolo možným.

Súdu prvého stupňa zároveň podľa § 222 ods. 3 a § 164 O. s. p. nariadil vykonanie opravy zrejmej nesprávnosti v úvodnej časti napadnutého rozsudku spočívajúcej v absencii označenia sudkyne, ktorá vo veci rozhodla (hoci tu ide o zákonom predpísanú náležitosť písomného vyhotovenia rozsudku podľa § 157 ods. 1 O. s. p.).

V takto skončenom odvolacom konaní bola úspešná žalovaná a bola to tak ona, komu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však nepodala návrh na priznanie jej náhrady trov (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a ak sa ani zo spisu vznik žiadnych trov konania tejto účastníčky v odvolacom konaní nepodával, rozhodnúť šlo aj tu iba nepriznaním náhrady.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.